

Въ неприятелски ржце.

на незабравимитѣ.

Бѣше презъ Великата война.

Българскитѣ войски завладяха цѣла Сърбия. По всички малки и голѣми населени мѣста поставиха войници. Бояха се да не повдигнатъ сѣрбитѣ възстание въ тилъ и да не внесатъ смутъ въ редоветѣ на войската.

Страхътъ се оправда. Не се минаха месецъ—два и почнаха да се носятъ слухове, че сѣрбитѣ готвятъ тайно бунтъ.

Българскиятъ запасенъ поручикъ К. бѣше поставене съ 30 войника да охранява едно малко сѣрбско градче, разположено средъ диви и непроходими плачини.

Поручикътъ се носѣше човѣшки съ мѣстното население. Следѣше строго войницитѣ му да се държатъ добре съ хората и да не злоупоробяватъ съ своето положение.

Съ такива добри обноси К. мислѣше, че най-добре ще избѣгне едно възстание отъ страна на сѣрбитѣ. И наистина, скоро той спечели сѣрцата на всички. Първенцитѣ му се довѣриха напълно и го увѣриха, че населението немисли да възстава.

Една сутринъ рано при зори край градчето пропукаха пушки. Нашитѣ войнци извѣстиха на поручика, че една голѣма сѣрбска чета е нападнала градчето.

Скоро войницитѣ заеха позиция, Завърза се сражение. Нашитѣ се биха храбро, но все пакъ многочислениятъ неприятель надделя. Всички войници заедно съ поручика бѣха плѣнени.

Сѣрбскиятъ войвода не се задоволи само съ това. Той заповѣда да хванатъ всички сѣрбски първенци. Най-много той се бѣше ядосалъ на първенеца дѣдо Милотинъ, който бѣше извънмѣрно добъръ и уменъ старецъ, когото всички обичаха и почитаха. Войводата знаеше, че дѣдо Милотинъ се бе противопоставилъ съ всички сили на едно възстание, защото мислѣше, че то не може да успѣе, а само ще се дадатъ излишни жертви.